



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De  
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,  
Apprehensione**

**Družbicki, Kaspar**

**Coloniae, 1723**

Caput. IX. Intendere & exercere in omnibus Dei Voluntatem an præstet  
Intentioni quæsitonique in omnibus Gloriæ Divinæ?

---

---

**Nutzungsbedingungen**

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

citationem omnibus aliis ad pietatem & perfectionem exercitiis, nobilius, melius, compendiosius, perfectius esse.

## CAPUT. IX.

*Intendere & exercere in omnibus DEI Voluntatem an præstet Intentioni quasitionique in omnibus Gloriæ Divinæ?*

44. **N**on possum hoc loco præterire id, quod fortasse alicui faceßere difficultatem in re propositâ posset. Diceret enim aliquis. Agere propter unicam (aut etiam majorem) Dei gloriam, eamque in rebus omnibus attendere, est sublime sine dubio magnæque perfectionis exercitium, multumque defæcata Intentio; atqui videtur hic etiam operandi modus deserendus esse ob istam quam dudum commendo Divinæ solius Voluntatis executionem, & in omnibus intentionem. Sed nimirum tam hæc præsens, quam alia per multæ dubitationes nascuntur non aliunde, quam ex sola non rectè Divinam Voluntatem animo concipiendi consuetudine, cujus fundamentum est imbecillitas imperfectioque nostri intellectus, qui res excelsas, per se alioqui notissimas, non potest tamen uno intuitu, ita prout illæ in se revera sunt apprehendere, sed eas necesse habet in multa partiri, & sic per partes concipere, cum tamen iis rebus partes nullæ in se sint, sed quia illas intellectus nostri fragilitas & imbecillitas attribuit, ideo

ideò ibidem inesse reiplâ opinatur. Eo modo, quo quibusdam oculis malè affectis accidere consuevit, ut cùm pupillam nescio quomodo in sectam, aut potius quasi sectam habeant, quidquid intuentur, duplicatum illis videtur, unamque rem duas esse ostendunt, quia scilicet ita apprehendunt.

Sic igitur & in re nostrâ accidit; quia Voluntas Beneplacitumque DEI à Gloriâ ipsius tanquam aliud ab alio diversum feceritur, ideò hæc, & huic similis non una dubitatio instituitur: cùm Voluntas & Gloria Dei tam unum sint, idemque, quàm unus idemque est Deus, & illa cum Deo. Non enim Deus gloriam extra se habet aut quærit (nimium verò misera & ingloria isthæc Dei gloria esset, quæ aliud à DEO, & extra DEum esset, quamque ille aliunde emendicare cogeretur) cuius ipse plenissimus est: sicut nec Voluntatem suam à nobis fieri vult, quasi eam ipse sine nobis longè & melius perficere non posset: sed gloriam à nobis habere vult, quia nobis hoc bonum est; & Voluntatem suam à nobis impleri vult, quia id ipsum etiam nobis prodest. Sicut ergo Voluntas DEI cum gloriâ ipsius idem sunt inter se, ita facere aliquid, ut Voluntas Dei fiat, seu quia Voluntas Dei est; & facere aliquid ut gloria Dei sit, vel quia hoc est è Gloriæ Divinæ incremento, idem omnino erit: præsertim quod gloria Dei tunc & non aliàs apud nos esse cognoscatur, quando Voluntas ejus à nobis perficitur: adeò, ut tunc gloriam Dei apud nos promovere dicamur, quando Voluntatis ejus gloriosissima decreta

executioni mandamus & urgemus. Quare ad Gloriam Dei opera sua dirigere, eademque Voluntatis Divinæ exequendæ gratia perficere, idem est: quocirca non desinit gloriam Dei quærere, qui propter Voluntatem Dei studet omnia facere.

45. Addo etiam, quod si quis velit Gloriam Dei à Voluntate ipsius separare, aliudque esse contendat, Gloriam Dei quærere, & voluntatem facere: huic illud unum appono: Censeaturne quis gloriam Dei quærere, qui cognoscitur Voluntatem Dei aut negligere, aut contra illam operari? Nemo certè sanus dixerit, è gloria Dei illud esse, quod constat Divinæ Voluntati repugnare; alioqui sentiendum foret, magis nescio quem alium Dei gloriam amare, scireque promovere, quam id Deus velit, aut nôrit facere. Igitur concedere debebit, gloriam Dei non aliter, nisi è præscripto Voluntatis Divinæ quærendam & promovendam esse: quod si ita est, quis jam dubitavit Voluntati potius Divinæ exercendæ, quam gloriæ Divinæ quærendæ insistere perfectius esse: quoniam clarum est, gloriam Dei sine voluntate Dei bene quæri non posse. Voluntatem autem Dei fieri sine incremento gloriæ Dei nunquam posse. Aut ergo voluntatem cum gloriâ Dei, unum esse, parique passu progredi concedendum est, aut curam Voluntatis Divinæ, curâ gloriæ Divinæ nobiliorem & excelsiorem esse sentiendum. Ecce autem nova consurgit dubitatio.

46. Est doctrina Spiritualium, tanto plura esse merita, quanto plures sunt intentiones bonæ.

bonæ. v. g. plus mereri eum, qui orat ex amore *Dei*, & ex humilitate, quàm qui ex solo *Dei* amore. Ergo etiam qui orat ex amore *Dei*, & ex *Dei* voluntatis implendæ studio, plus meretur, quàm qui ex solo *Divinæ* voluntatis studio.

Hæc quoque objectio ex ignoratione voluntatis *Divinæ* procedit. Vel enim putatur Oratio ex amore *Dei* facta valere aliquid, præscindendo à Voluntate *Dei*, vel nihil: primum putare absurdum est & falsum: dato autem secundo, sequitur orantem ex *Dei* ex amore, & simul studio *Divinæ* voluntatis non plus mereri, quàm orantem, ex solius studio *Divinæ* voluntatis, siquidem Oratio ut ex amore *Dei* profecta, nonnisi catenus aliquid valet, quatenus *Dei* voluntatem merendi vim habet. Sicut ergo qui orat ex amore, ex humilitate, ex *Dei* voluntate, nihil omninò facit, nisi ex *Dei* voluntate, & *Dei* voluntatem, ita etiam nihil meretur, nisi quatenus orat ex *Dei* voluntate: multiplicat autem intentiones verbo non re, quoad hanc partem (nam quoad exercitia virtutum fecus sentio accidere posse) meriti. Tantundem ergo agit, qui solam *Dei* voluntatem intendit, quantum qui præter illam aliquid addit. Sicut non plus solis capit aut videt, qui illum multis fenestris admittit, quam qui pleno illum àère liberoque immittit: nec plus capit aquæ de fonte per multos illam derivans rivus, quàm qui solum, sed totum habet fontem.

Ex quo patet, hîc circa *Dei* voluntatem 47.  
conci-

concupiendam errari; Conferitur enim voluntas *Dei* cum virtutibus, quæ tamen tantum distat ab illis, quantum fons à rivis, sol à radiis, univarsalis causa à particularibus effectis. Voluntas *Dei* non est virtus, sed fons & regula virtutum; dat virtutes, non est virtus: non illâ meremur, sed ab illâ, & illam. (Denique plus meretur apud Regem, qui illi servit, tantum ut placita Regis faciat, non ut quid mereatur, quàm ille qui servit, ut aliquid à Rege obtineat.

Ad extremum quid est amare *Deum*, humiliare se, pati, abnegare, imitari *Christum*, nonne est voluntatem *Dei* facere? hæc enim omnia *Deus* vult, hæc omnia probat. Quare qui hæc facit, *Dei* voluntatem facit, & ita qui hæc faciendo meretur, faciendo voluntatem *Dei* meretur. Quod si plus meretur multa talia quam pauca faciendo, nihil sane mirum, quia plus meretur famulus multas *Domini* voluntates faciendo, quam paucas; omnes quam unam; multas autem *Dei* voluntates facit, qui multa prædicta facit: si tamen multæ voluntates sunt, & non potius una; vel ut dicam, quod res est: multæ sunt objective, una formaliter, & sic in dato casu, multa fiunt objecta voluntatis *Divinæ*, una fit voluntas *Dei*. Sed sicut melior est ipsa voluntas una *Dei*, omnibus creatis objectis ejus; ita melius facere propter unam ipsam *Dei* voluntatem aliquid, quam propter omnes simul creaturas, quæ essent ejus objecta; supposito quod ista essent separanda ab invicem: objectum scilicet, & voluntas objecti quæ est in *Deo*. CAPUT